

Gerard Guix

La deriva dels continents

labutxaca
Barcelona

La primera edició d'aquesta obra
va ser publicada a Angle Editorial l'any 2005

Primera edició en aquest segell: octubre del 2013

© Gerard Guix, 2005

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Bookprint

DIPÒSIT LEGAL: B. 21.013-2013

ISBN: 978-84-9930-684-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si
necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Als meus pares; per tot.

*A l'Esteve Miralles;
perquè sense ell aquesta novel·la
encara estaria a la deriva.*

TRENTA-CINC

Tres nens aniran a l'escola a primera hora del matí d'un dilluns qualsevol però d'aquest dilluns en concret. Encara que les classes comencin molt més tard, ells sortiran d'hora de casa, amb les mateixes ganes que quan van d'excursió, perquè divendres van trobar un gran tresor. Després de classe van anar a jugar una estona a futbol fins que es va fer fosc. Va ser aleshores que van trobar, darrere una porteria, una revista porno mig estripada, amb les pàgines encartonades i descolorides per la pluja i pel sol.

Un cop recompostos els fragments estripats amb cinta adhesiva, van aconseguir un exemplar ben original de revista porno on es veien cossos despullats fent sexe explícit. Les imatges eren tan antigues que probablement els models a hores d'ara ja són septuagenaris, van amb cadira de rodes i no es controlen l'esfínter, si és que en queda cap que no hagi estat devorat pels cucs. Sigui com sigui, per als tres nens allò va ser tan emocionant com per a un explorador descobrir un nou continent. Per fi podien observar amb deteniment aquelles postures sense por que entressin els pares a l'habitació i ells no tinguessin temps d'amagar la revista sota el matalàs.

A l'Òscar el que més li va cridar l'atenció va ser que la

Letícia (una rossa tenyida amb els pits inflats com globus) no es tragués les botes de xarol negre amb un taló de més de deu centímetres mentre es deixava penetrar simultàniament per dos mascles amb cigales descomunals. A la pàgina següent va fer un descobriment molt més traumàtic; una de les dues cigales havia estat substituïda pel taló de més de deu centímetres, i amb la mateixa eficàcia, tenint en compte la cara de plaer de la noia.

Al Tete el que més li va cridar l'atenció va ser que els testicles dels homes quedaven pràcticament enganxats al membre erecte. Fins ara només s'havia fixat en els del seu pare, als vestidors de la piscina, oscil·lant d'un cantó a l'altre, com una esquella penjada al coll d'una vaca, i tan avall, tan despenjats del cos, que gairebé li tocaven els genolls.

Al Martí el que més li va cridar l'atenció va ser que en algunes fotografies hi sortien dones fent-se petons, llepant-se pits i mugrons i introduint-se de tot al seu forat sagrat (dits, mans, punys, peus, panotxes de blat de moro, carbassons, encenedors...). Els mascles, en canvi, mai no arribaven a tocar-se, ni tan sols es dedicaven una mirada de complicitat, com si no es veiessin. Estant tan a prop l'un de l'altre, a vegades un penis a dos centímetres de l'altre, mai no passava res.

Tot i que aquell serà un dels dies més freds de l'hivern, com l'home del temps pronosticarà a les notícies, els tres amics caminaran per la via del tren ben calents i trempats. Repassaran mentalment, per enèsima vegada, les imatges del seu tresor, que van embolicar amb bosses de plàstic per evitar que es deteriorés encara més. I acceleraran el pas per arribar de seguida a la caseta abandonada que havia estat un canvi d'agulles manual fins que, fa un grapat d'anys, va ser substituït per un sistema informàtic ja obsolet.

Ara la caseta és el seu quarter general, i allà, sota unes teules trencades, van amagar el tresor amb la promesa de guardar-ho en secret, sota pacte de sang i esperma.

Avui, com altres dies, tindran una d'aquelles sessions d'onanisme adolescent, poc productives pel que fa als fluids. Sessions en què només surt una mica de líquid poc corrosiu, a vegades fatal per a jovenetes desprevingudes que als tretze anys han d'anar a l'escola amb el seu primer fill. Segurament de tant en tant se'ls escaparan les mirades del paper couché descolorit a les petites titoles erectes dels seus amics, amb alguns pelets sembrats tímidament en uns pubis on molt aviat hi haurà una selva intransitable. El més atrevit, amb l'excusa que es tracta d'un joc, allargarà la mà per intercanviar mans i titoles i fer la cosa més amena per a tots tres.

Més tard, l'Òscar descobrirà un altre tresor, un tros de via arrencat i abandonat a un costat. L'agafarà amb penes i treballs i els altres no li faran cas, perquè no entendran a què coi poden jugar amb aquell ferro rovellat. Indiferents, els dos amics seguiran caminant i deixaran que sigui ell qui carregui amb aquest tresor absurd.

Una mica més enllà, el Tete i el Martí es giraran per veure si l'Òscar s'ha desempallegat ja del seu tros de rail. Ell, caparrut, continuarà portant-lo amb el risc d'herniar-se o de trencar-se l'esquena. Els altres dos se'n riuran i l'insultaran: «Capullo, idiota, ¿on vas amb aquest ferro vell i rovellat?»

Ell encara no sabrà si endur-se'l a casa i amagar-lo sota el llit, o si l'abandonarà al mig del carrer per veure, des de la seva habitació, com provoca un accident de trànsit. Aquell serà el seu tresor, l'haurà trobat ell i fins que no prengui una decisió, continuarà arrossegant el seu rail de tren.

Sempre ha estat un nen problemàtic, l'Òscar. Els seus amics de suburbi són idiotes. Segurament la setmana que ve s'hauran oblidat de llegir i escriure, però almenys són espavilats. Tenen vista i molta puteria. A base d'hòsties, estafes i furts tiraran endavant. L'Òscar no és un retardat mental. Però tampoc no és normal del tot. És a la línia fronterera. Si hagués nascut deu minuts abans, posem el cas, seria retardat, si ho hagués fet deu minuts després, seria normal.

A l'escola el seu tutor ha recomanat als seus pares que el portin a un psicòleg. Però els pares es neguen a dur el seu fill a «un loquero» només perquè és una mica raret. «Ni que sea de la seguridad social. Esos son los peores.» I així, amb un pare esquizofrènic que condueix una ambulància i una mare drogoaddicta que esbudella xais en un escorxador, el nen passa els dies sense saber que per més que s'hi esforci, mai no arribarà més lluny que cap dels seus progenitors.

De camí cap a l'escola sempre passen per un solar on no hi creixen ni les males herbes. Fa anys que és buit per culpa de l'especulació immobiliària, i només hi van els gats per procrear. Des de fa algunes setmanes, a causa de la nova variant que estan construint per desviar part del trànsit del centre, un rètol de l'Ajuntament anuncia la construcció imminent d'una rotonda.

És allà on els tres amics fan sempre el ritual del gat. N'empaiten un, l'agafen i li tallen la cua. Com esgarrapen els fills de puta! En acabat segueixen el rastre de sang que deixa i quan el troben, agonitzant en algun racó, li tallen les orelles, si és que encara en tenen ganes. Aquest matí de dilluns hi haurà pocs gats, i tots s'escaparan perquè l'Òscar s'entossudirà a no deixar el tros de via i anirà lent, només tindrà una mà lliure i tot serà una merda.

Els altres dos, empipats, avorrits i esgotats de tant córrer per no res, s'asseuran sobre una pedra. «Subnormal de merda», diran entre dents mentre l'Òscar traurà un mocador estripat i ple de mocs secs i fregarà amb cura la via de tren rovellada.

Al cap d'una estona, sense pressa per arribar a classe de mates, s'aturaran sobre el pont que creua l'autopista, atrets pel soroll dels motors a cent vuitanta i pels reflexos dels fars, encara encesos a aquella hora en què no és ni de nit ni de dia. El Tete traurà el paquet de cigarrets que li ha robat al seu pare, d'una marca poc coneguda que ell compra perquè diu que és l'única que no provoca càncer. Per aprofitar-lo més, se'n fumarà un a mitges amb el Martí. Repenjats a la barana, tots dos observaran amb atenció els cotxes que passaran a tota merda sota els seus peus. El Tete es preguntarà què passaria si saltés damunt d'un dels cotxes, si seria capaç de mantenir l'equilibri i surfejar com els païos que ha vist a la tele. El Martí se'n riurà perquè «això és impossible, tio, et mataries».

Després desitjarà ser el conductor d'un esportiu vermell que s'acostarà com un dimoni esperitat per arribar aviat a casa, on probablement l'esperarà una rossa tenyida i amb uns melons com els de la Letícia.

El Martí i el Tete seguiran una bona estona amb les seves fantasies: que si «quan sigui gran tindrè aquell cotxe», o que si «comptem quants en passen en un minut», o que si «el pròxim que passi per aquest carril és el meu», i llavors, si en passa un de cutre, «era el pròxim, aquest no valia», i «mira el teu, no està pas malament». Aleshores s'adonaran que l'Òscar, una mica apartat d'ells, no haurà dit ni una puta paraula durant tota l'estona i se'l miraran intrigats.

L'Òscar haurà col·locat el rail de tren damunt la barana. Els seus amics, indiferents, faran la darrera calada abans d'arribar al filtre. El Martí deixarà caure el cigarret encès a l'autopista i l'Òscar farà exactament el mateix amb el rail. El ferro rovellat es precipitarà cap a l'asfalt a gran velocitat. Just abans d'arribar-hi serà interceptat per un Mercedes blau. L'impacte trencarà el parabrisa, esmicolant-lo en mil bocins, i rebentarà el cap del conductor, les mans del qual continuaran ben aferrades al volant. El cotxe passarà per sota el pont i tots tres correran a l'altre cantó per veure què passa.

El peu del conductor del Mercedes rebrà l'ordre que el seu cervell li havia enviat just abans de ser rebentat pel rail i enfonsarà el pedal del fre. L'acompanyant, una dona pèl-roja que no durà cordat el cinturó de seguretat, sortirà disparada pel forat del parabrisa i xocarà contra l'asfalt amb violència. Recorrerà alguns metres deixant un rastre de sang, com un gat amb la cua amputada.

Finalment anirà a parar sota les rodes d'un camió cisterna que en frenar perdrà el remolc, amb càrrega inflamable, que s'estavellarà contra un autobús escolar. Els seus ocupants, atrapats, es veuran envoltats de flames en pocs segons. Un fum negre i espès deixarà sense visibilitat tots els vehicles de darrere.

El Mercedes farà dues espectaculars voltes de campana frontals mentre els cedés surten disparats, s'escampen per la carretera i creen un bonic efecte òptic amb el reflex dels primers raigs de sol. Dos vehicles més, un d'ells un taxi de servei, xocaran de manera violenta perquè el taxista provarà d'esquivar el Mercedes i l'altre conductor la cabina del camió cisterna. Tots dos, en les seves frenades respectives, també bolcaran.

El taxi en farà tantes, de voltes, que des del pont més que un cotxe semblarà paper d'alumini rebregat. A l'altre cotxe, per una finestra, es podrà veure el cos cargolat i ensangonat d'una dona aparentment nua.

Una ambulància en servei d'urgència picarà amb brutalitat per un cantó un dels vehicles ja destrossats. Es desviarà uns metres i s'encastarà contra la barana de protecció lateral. La trençarà, bolcarà per un costat, s'arrossegarà uns metres i entrarà al carril contrari on finalment s'aturarà, completament deformada. La sirena i els llums d'emergència continuaran funcionant com si res.

La llitera de l'ambulància, que portarà lligada una àvia, inconscient o morta, sortirà disparada i s'estavellarà contra un dels pals telefònics d'SOS. El conductor d'una furgoneta, que aconseguirà esquivar la llitera, pararà a un costat. Quan baixi per comprovar, alleujat, que el seu vehicle no ha rebut ni un sol cop, un monovolum l'atropellarà fent-lo rebotar per sobre el capó.

El conductor d'un cotxe tunejat i hortera no podrà fer res per evitar xocar frontalment, a cent vuitanta per hora i mil vats de so, contra la furgoneta. No se li activaran els airbags, el volant li rebentarà el tòrax, la cara se li incrustarà al parabrisa i les barres de protecció laterals es deformaran fins a fusionar el seu cos amb la ferralla. El potent equip de música continuarà destrossant els timpans del conductor ja mort al ritme frenètic d'algun Dj de moda.

Els tres nens marxaran, corrent cap a l'escola. Però hauran tingut temps de veure que els primers accidents només eren l'inici d'una mena de reacció en cadena que no aturaran ni les ràfegues d'avís ni les botzinades d'alerta, i provocaran una esfereïdora barricada on s'aniran estavellant vehicles i més vehicles per culpa, en part, de l'efecte

tafaner. Tot es convertirà en un caos de mort i destrucció que omplirà de cadàvers algun pavelló esportiu, on posteriorment també tindrà lloc el multitudinari funeral per les víctimes.

Els tres nens entraran a l'escola esbufegant. Es miraran amb complicitat i un somriure innocent als llavis, i s'asseuran als seus pupitres. Els companys i professors tornaran a ser, un dia més, els objectius de les seves burles i del seu menyspreu. Els tres nens es riuran de les bromes, com si l'escena de l'autopista no hagués estat més que una pel·lícula o un videojoc. Però la pudor de goma cremada, de carn rostida, de gasolina i de fum els acompanyarà la resta del dia, a l'escola i també quan tornin a casa després de jugar una estona a futbol.